

hvis Mand har erhvervet hende en Ret til at fortsætte hans Beværternæring, maasse skal kunne jages bort derfra, fordi det nu af en eller anden Grund ikke passer vedkommende Myndighed at give Bevillingen til fortsat Virksomhed, imedens hun maaste, ved at faa Lov til at fortsætte uhindret, kunde ernære sig og maasse ogsaa ernære en Børneskole. Jeg synes ogsaa, det er urimeligt, at ophæve Retten for de handlende, der allerede nu have Retten til at flytte, hvorhen de ville. Det er jo i sig selv en Bestemmelse, der i høj Grad griber ind i den private Handlfrihed. Fra Flertallets Side er det foreslaaet, at ingen, der har en saadan Bevilling, kan flytte, endog saa blot fra den ene Bydel til den anden, uden Kommunalraadets og Indenrigsministeriets Samtykke, men at dette ogsaa skal gælde for dem, der allerede have en saadan Adkomst, synes dog Mindretallet ganske urigtigt. Vi foreslaa derfor, at Bestemmelserne under Punkt 1 og 2 i § 40 udgaa, og at det samme gælder med Punkt 3, saavel som med Punkt 6, hvilket angaar Forbrugsforeningernes Adgang til at forsyne deres Medlemmer med Vin og Brændevin, alt sammen ud fra den Betragtning, jeg udviklede før, nemlig under Henhyn til det urimelige i at formene Børgerne deres Ret til gennem Foreninger at slutte sig sammen for at fremme et eller andet Formaal.

Der er fra et andet Mindretal stillet et Underændringsforslag til § 2, som gaar ud paa, at Retten til at drive Beværtning for Fremtiden kun kan gives for et Tidsrum af ikke over 10 Aar ad Gangen, og jeg hørte Ministeren udtale sin Tilslutning dertil, idet han mente, at han nu kunde gaa med til en saadan indskrænket Adkomst, fordi Tidsummet dog var langt nok til, at vedkommende vilde kunne skabe en ordentlig Forretning, hvorimod det, hvis man gif til et kortere Tidsrum, maaste kunde komme til at stabe den hele Virksomhed, idet vedkommende saa ikke fandt sig opfordret til at ofre noget paa sit Lokales Udnyttelse osv. Jeg synes dog, at selv om man, som her foreslaaet, fastsætter 10 Aar, vilde man dog, bevæge sig inden for et saa kort Tidsrum og stabe en saa usikker Stilling for vedkommende, at der virkelig var al mulig Anledning for ham til at gøre, hvad han kunde, for at udnytte de 10 Aar til den størst mulige Fordel for sig selv, og det synes jeg ikke skulde være Formaalet. Thi hvad der tjenes paa, naar der er Tale om Beværtninger, er sikkert nok Udskænkning af spirituøse Drikke, og hvis en Mand kun i 10 Aar faar Bevilling til at

drive en Beværtning, kan man i 9 af 10 Tilfælde være sikker paa, at denne Mand i de 10 Aar vil gøre sig al mulig Anstrenge for at tjene saa meget, at han, naar de 10 Aar ere gaaede, kan slippe stadesløs fra sin Virksomhed. Jeg er ogsaa bange for, at vi derved kun naa til, hvad de have i England, hvor der anlægges Beværtninger udelukkende paa at sælge Spiritus og derfor indrettede paa den mest økonomiske Maade, saa at der i Lokalet kun sælges Spiritus, og at det er meget vanskeligt og forbundet med stor Gene, hvis man paa saadanne Steder ogsaa vil have sig en Smule Mad. Jeg frygter derfor for, at man vil fremstille Beværtninger af en saadan Art, hvis man kommer ind paa at give Bevillingen navnlig paa saa kort Aaremaal. — En af de Bestemmelser i dette Lovforslag, som har størst Sympati hos mig, er den, som foreslaas i § 13 Nr. 1, og som gaar ud paa, at der ved Lovforbudsregter, saaledes som Regeringen har foreslaaet — hvorimod vi snævre, at det skal ske ved Lovforbudsregter fra Kommunalbestyrelsens Side — kan træffes Bestemmelser om Beværtningslokalers Indretning. Det vilde i høj Grad bidrage til at fremme det Formaal, som Flertallet og Regeringen i særlig høj Grad og ogsaa Mindretallet anse for et Formaal, der fortjener at støttes, det nemlig at indskrænke Drikkeriet, for saa vidt dette lader sig gøre ved saadanne Foranstaltninger. Efter min Mening vil nemlig et Kommunalraad, naar det har en saadan Ret til ved Lovforbudsregter at bestemme om Lokalerne Indretning, altid, naar en Mand vil have Borgerskab som Beværter, først spørge: hvor vil du drive denne Forretning og i hvilket Lokale? Man vil saa kunne stille ret store Fordringer, idet man vil kunne forlange, at han ikke etablerer en blot Mælketojdsforretning eller lignende Snapseri, hvad den jo vilde kunne blive efter Lovforbudsregter, saaledes som det i øvrigt foreligger. Der skal være gode Køkkenlokaler og gode Lokaler for Gæsterne, og Beværtningen skal ogsaa være saaledes beliggende, at man kan se ind i den udefra, den maa ikke skjule sig i en Baggaard eller en dyb Kælder. Men det ligger jo i Sagens Natur, at naar det siges, at Adkomsten kun skal gælde for 10 Aar, ville ikke mange indlade sig paa at ofre noget paa Lokalerne, da de ikke kunne vide, hvilke Stemninger der kan blive raadende, hvilke Interesser der kan komme frem efter de 10 Aars Forløb; de have ingen Ret til at faa Bevillingen fornyet og maa derfor sørge for at holde sig stadesløse i de 10 Aar. Jeg synes derfor,